

Antwoord

Ik mocht de avond ervoor het bericht ontvangen
dat jij je eigen weg zou gaan
Je broer en je moeder hebben je opgevangen
met hen zal het 'daar' verder gaan

Wilde je me daarom niet meer spreken?
Omdat jij wist dat ik het wist?
De boodschap, die had ik wel begrepen
Alleen niet dat ik de boot al had gemist

"Straks maar" zei je, 'krachteloos', zachtjes
(alleen) jij wist dat je kaars brandde
't was nog maar heel zwakjes
En langzaam is ie uit gegaan

Voor mij kwam 'straks' niet meer ter sprake
Maar wanneer straks ook moge zijn
Ik zal wachten, dagen, nachten
Op dat ene stille sein

"Straks maar"

(Aan mijn overleden vader)

februari 1999

` Antwoord'

Na het bericht dat mijn vader was overleden ben ik gaan inpakken en terwijl ik de spullen bij elkaar zocht flitste er van alles door mijn hoofd. Met pen en papier bij de hand schreef ik al die kleine dingen op. Ik liep al weken met een onbehagen gevoel en wist het niet thuis te brengen. De vorige avond moest ik per se naar die Spirituele avond gaan ook al had ik geen plaatsbewijs. Ik zou een foto van mijn vader meenemen iets dat ik nooit zou doen maar er zat een innerlijke drang in me die ik niet kon plaatsen. En zie, ik kreeg een telefoontje dat ik kon komen. Die avond heb ik het bericht ontvangen dat mijn vader niet meer lang te leven had, dat zijn broer op dit moment bij hem was, dat zijn moeder er was, er was iets met 1 januari een brief posten, er waren feesten, taart, de fanfare, muziek. Er werd gezegd dat hij zwijgzaam was maar mijn moeder om vergeving vroeg. Er werd heel veel gezegd en ik wist nu; mijn vader zou zijn 73ste verjaardag niet meer meemaken. Hij werd niet meer beter. Om hem wat innerlijke rust proberen te geven wilde ik hem vertellen dat zijn broer bij hem was maar hij kon niet met me praten hij had op dat moment(zo dacht ik) de kracht niet. En ik zou het maar even zo laten. Ik zou later op de dag wel terug bellen. Helaas....

Toen mijn vader werd begraven was het in het zuiden van het land Carnaval, vlaggen hingen uit, de optocht trok voorbij met veel fanfare muziek en tijdens de koffietafel waren er broodjes en gebak. De waarnemingen van die paragnost vielen allen op hun plaats en voor het verwerken van ons allemaal waren het hele mooie woorden die ik die avond te horen had gekregen wat ons in die eerste week geholpen heeft het verlies te accepteren.

En mijn rusteloos gevoel, het gevoel van verdriet, onmacht, niet meer willen leven en nog veel meer was opeens over. Had ik zijn lijdensweg zo sterk gevoeld? Alsof het met mijn eigen lichaam gebeurde?

Het antwoord op deze vraag zal ik ooit nog eens achterhalen.

Aan de hand van al deze korte zinnetjes en woorden is het gedicht "antwoord" op papier gekomen.